

Israel och rätten

Än en gång har Förenta nationerna med överväldigande majoritet begärt att Israel omedelbart skall utrymma de områden som hålles ockuperade efter aktionen mot Egypten, alltså Ghaza och Akaba. Beslutet är konsekvent; det går ut på att territoriellt en total återställelse skall genomföras av den situation som förelagat efter vapenstilleståndet 1949 fram till Israels aktion i slutet av oktober. Visserligen önskar Förenta nationerna att Egypten också skall gå med på väsentliga eftergifter och utfästelser, att det skall tillåta fri israelisk skeppsfart i Suez och i Akababukten, att det för framtiden skall inställa sina räder mot Israel och att vapenstilleståndet, nu åtta år gammalt, skall ersättas av en stabil fred. Men Egypten lovar ingenting, det kräver blott ett återställande av läget före oktober. Och i detta läge ställer sig Förenta nationerna som de egyptiska kravens exekutor gentemot Israel, under hänvisning till att ockupationerna i oktober innebar lagstridiga handlingar.

Det är sällan man med sådan säkerhet kan påstå att den formella legaliteten blir högst orätt i tillämpningen. Förvisso har Förenta nationerna fog för sin ståndpunkt att här förelagat ett israeliskt angrepp och en israelisk ockupation; med samma fog kan hävdas att ockupationen bör upphöra och att angreppet bör fördömas. Men hurdan är realiteten? Akaba har av Egypten begagnats för att hindra israelisk skeppsfart, Ghazaområdet har varit den viktigaste utfallsporten för egyptiska räder mot Israel. Om Israel nu ger vika, kan Egypten i båda dessa områden ånyo igångsätta sin politik av trakassering och människojakt. Israel är berett att sluta fred med Egypten och de andra arabstaterna, att definitivt likvidera motsättningarna, att bidra till hjälpen åt de arabiska flyktingarna. Då Egypten vägrar att komma till en uppgörelse, kan Förenta nationerna ingenting göra.

I själva verket kan det med starka skäl hävdas att Fören-

ta nationerna, som så starkt håller på legaliteten i detaljer, med detta handlingsätt sviker sina högsta grundsats. Ty FN har tillkommit inte bara för att skydda det existerande läget, för att värja status quo, utan för att förmå folken att i fredlig sammanlevnad respektera mänskliga rättigheter. Dessa grundsats är tydligt inskrivna i FN:s stadga, men man finner det omöjligt att ens söka tillämpa dem. Egyptens handlingsätt mot Israel under de senaste åtta åren är lika rättsstridigt som och uttrycker en mera systematisk vilja att kränka rätten än Israels aktion i oktober.

Israel kunde naturligtvis, likväl som Egypten under hela denna tid, kasta FN:s resolutioner i papperskorgen. Men Israels läge är ett annat och svårare. Dels för att Israel är en demokratisk och humanitärstat, som önskar föra en politik i överensstämmelse med FN:s rekommendationer. Dels därför att Israel är så starkt beroende av den goda viljan i andra länder, främst i USA. Dels slutligen därför att Israel, om det fördöms av FN och inte kan få stöd från Väster, inom en nära framtid står inför risken av ett egyptisk-arabiskt anfall, som stöds av Ryssland. Enligt Israels förslag skulle Akabaområdet besättas av en internationell styrka under Förenta nationernas ledning, en styrka som skulle trygga den fria skeppsfarten i Akababukten. Vad Ghazaområdet beträffar har Israel förklarat sig villigt att dra tillbaka sina militära styrkor om det kan få behålla den civila styrelsen inklusive polismakten; man kan väl anta att Israel även är berett att samtycka till att en internationell polisstyrka placeras jämväl i detta område.

Det är väl förståeliga, moderata och rimliga krav som Israel framställer. Tvingas landet att ge vika, innebär det en triumf för dess fiender, som år efter år öppet deklarerat sin avsikt att krossa, att utrota Israel. Det vore också en triumf för orättfärdigheten och den onda viljan.

Den allkristna offensiven

är "en helt lovlig företeelse", skriver Expressen i polemik mot de kritiska artiklar som publicerats i Dagens Nyheter. Tidningen tycks omedvetet göra en vits på ordet lovlig. Ordet kan användas som synonym för laglig, och det är självklart att den kristna propagandan från den synpunkten är fullt i sin ordning och att ingen människa tänker på att inskrida mot den. En annan sak är om den är lovlig i meningen berömvärd. Därom kan man ha olika uppfattningar, men de exempel på överdrifter, hotelser och grovheter som Ingrid Arvidsson anförde i sin artikel lär väl för de allra flesta te sig stötande. Självfallet har vi rätt att kritisera denna propaganda samtidigt som vi håller på de kristnas rätt att föra den. Expressen tycks göra sig skyldig till samma enkla felslut som man ofta gör från kristet håll då det klagas över martyrium och förföljelse, fastän det blott är fråga om analys och kritik.